

Avskrift.

HÖGKVARTERET
FÖRSVARSSTABEN

H e m l i g
jämligt kung 1938 nr 757.

Underrättelseavdelningen

VISSA TAKTISKA ERFARENHETER BETRÄFFANDE TYSKARNAS UPPTREDANDE UNDER

I 14

REGEMENTSSTAB

OPERATIONERNA I NORGE.

II. Bat L 2

Nr. H: 29.

Ink. .... / 6. 1940. Nr. H: 53

Delgives underlydande chefer.
På befällning

Marsch.

Exp. .... / ..... 194... Nr. ....

Expoff

Infanteri med normalorganisation.

Det tyska infanteriet följer i regel vägarna och lämnar även under strid ogärna terrängen i deras omedelbara närhet. I vissa fall har det dock förekommit att förband tillhörande alptrupperna genomfört framryckningar över fjällterräng och därvid även varit åtföljda av stridsvagnsförband.

Den tyska marschbevakningen har i allmänhet icke varit välordnad. Sålunda har förekommit, att truppförband intill bataljons styrka, i fiendens närhet framryckt på landsväg utan någon bevakning. Då norr- männen utfört eldöverfall mot sådana avdelningar, hava dessa lidit svåra förluster.

Motoriserat infanteri.

För framförande av motoriserade styrkor använda tyskarna även järnvägslinjer /sand fylles mellan syllarna om så är nödvändigt/, när landsvägarna äro spärrade eller svårframkomliga.

De tyska pionjärförbanden hava även under eld visat stor duglighet. De avlägsna i regel vägspärrar genom sprängning eller genom medförda motorsågar.

Större motoriserade tyska avdelningar framrycka, då strid icke är att förvänta, i regel med en marschhastighet av 20 km i timmen. Då strid är att förvänta nedgår marschhastigheten ofta till den för infanteriet normala.

Marschordningen är i regel:

I tåten en medeltung /10-12 tons/ stridsvagn föregången av motorcyklister och åtföljd av ett mindre pionjärförband, vilket har till uppgift att trygga stridsvagnen mot minfara och hjälpa fram densamma över hinder.

Omkring 150 m bakom den medeltunga stridsvagnen 10 - 12 lätta /6-tons/ stridsvagnar, likaledes åtföljda av pionjärförband samt dessutom av motorcyklister.

Omkring 250 m bakom de lätta stridsvagnarna marschkolonnens huvuddel med pansarbilar, och personbilar i tåten samt utan större avstånd mellan fordon och förband. Inom marschkolonnen äro i regel pansarvärns- och granatkastarförband placerade främst medan artilleriet hålles långt tillbaka.

Trosskolonner framrycka i ansatser långt bakom de stridande delarna av marschkolonnen. Så snart detta är möjligt påfylla de sina förråd i de orter, som passeras.

Medföljda klövjehästar, reservhästar och bagagetross framgå dessa i en särskild marschgrupp flera mil bakom den övriga truppen.

Då motortransporterade förband mött motstånd hava de i regel avlastat och omedelbart gått till anfall utan att bilparken undanförs, även om den stått hopträngd utmed vägbanan. Det är emellertid troligt att motståndarens brist på bombflyg utgör förklaringen härtill.

Anfall.

Vid anfall söka tyskarna även vid de lägsta förbanden åstadkomma kraftsamling mot en begränsad del av försvarsfronten och stöta här fram på ringa bredd och stort djup med hänsynslös kraft och utan att fästa avseende vid förluster. Misslyckas stöten, ansättes snarast en ny stöt mot annan frontdel. För att med framgång upptaga försvaret mot denna anfalltaktik fordras /enligt norsk uppfattning/ mycket rörliga och helst motoriserade reserver. Ehuru den ovan angivna stöttaktiken ofta kommit till användning, hava dock tyskarna vid flera tillfällen begagnat sig av snabba omfattningsrörelser, vilka genomförts oberoende av snö och skogshinder. Enligt vissa uppgifter besitta en del tyska trupper en anmärkningsvärd förmåga att taga sig fram terrängledes och begagna sig främst av denna taktik.

I regel hava större infanterianfall varit understödda av pansarförband, varvid den moraliska verkan av den tyska stridsvagnen varit mycket stor. De tunga tyska stridsvagnarna gå under anfall, ehuru långsamt, fram även i ganska tät skog. De passera utan svårighet enkla stridsvagnshinder av vanlig svensk typ. Enligt uppgift hava emellertid brännflaskor med framgång använts även mot tunga stridsvagnar. Stridsvagnsminor anses dock vara det mest effektiva vapnet mot stridsvagnar.

I Norge hava de tyska anfällen i förening med framryckning ofta framförts i det närmaste efter en tidtabell, som i regel omfattat:

- framryckning och anfall från gryningen till omkring kl 1000
- uppehåll i anfallet och framryckningen kl 1000 - 1200
- förberedelser för nytt anfall och ny framryckning kl 1200 - 1300
- nytt anfall och ny framryckning kl 1300 - 1500
- all stridsverksamhet i regel avslutad kl 1700 - 1800.

Hejdas de främst gående motorcykelpatrullerna /i regel 5 mc/ vid en framryckning av motoriserade förband insätts granatkastare mot den terräng, där motståndare anses befinna sig. Därefter framgå mindre avdelningar /omkring 20 man/. Hejdas dessa avdelningar göres ny eldförberedelse, varefter större förband och stridsvagnar insätts.

Vid strid med sådana tyska förband som ogärna lämna terrängen i vägförbindelsernas närhet, har det ofta under tillbakaryckning visat sig fördelaktigt att kvarlämna patruller med automatvapen vid sidan av vägarna, vilka göra korta framstötter, så snart de tyska förbanden åter samlas mot dessa.

De tyska förbandens stridsmoral är mycket hög. Soldaterna äro väl tränade och komma snabbt omkull vid beskjutning. Anfällen genomföras utan hänsyn till förluster. Inom gruppen fortsätter den enskilde soldaten sin framryckning, även om hans kamrater blivit försatta ur stridbart skick. Skjutskickligheten skulle enligt vissa källor stundom vara mindre god och särskilt med automatvapen skulle tyskarna i regel skjuta för högt. Andra källor angiva emellertid att såväl handgranater som automatpistoler handhavas mycket skickligt.

De tyska trupperna angripa enligt samstämmiga uppgifter från flera håll oftast under skrik och skrän. Som skäl härför angives att man därigenom önskar påverka motståndarens och höja den egna stridsmoralen samt säkerställa samanhållningen.

Särskilda iakttagelser.

Frånvaron av stelhet i formerna är ett utmärkande drag för de tyska truppernas krigsföring. Man kan aldrig på förhand räkna ut vad de skola företaga sig. De enskilda soldaternas förmåga till självverksamhet är påfallande.

Tyskarna utföra inga massanfall, om detta kan undvikas. De använda sig i stor utsträckning av patruller eller mindre avdelningar, vilka uppträda oberoende av varandra och är rikligt utrustade med automatvapen. I vissa fall har varje man i sådana patruller varit utrustad med automatpistol.

Hänsynslös framåtanda är ett utmärkande drag i tyskarnas uppträdande. Bilar färdas exempelvis i fiendens närhet ofta fram utmed vägarna utan föregående skydd av motorcykelpatruller.

Vid vissa tyska förband ingår i gruppen tre gevär /prickskjutnings- eller precisionsgevär/ medan beväpningen i övrigt utgöres av automatpistoler, vilka användas för att nedhålla fienden. Automatpistolernas moraliska verkan angives vara mycket stor men deras precision ringa. Under framryckning avgives eld med automatpistolen från höftläge.

Stridsvagnar användas ofta av tyskarna för att framföra kulsprutebeväpnade patruller till fiendens närhet. Eld avgives ofta av i träden uppklättrade skyttar.

Den tyska granatkastarens precision är mycket stor. Endast ett par skott erfordras för inskjutning. Granatkastareldens verkan har dock varit mycket ringa i djup snö.

Tyska artilleriet skjuter ofta in sig med ledning av från flygplan fällda rökbomber, varvid det mål, som skall beskutas, utmärkes såväl i fråga om läge som utsträckning. Detta inskjutningsförfarande har fungerat utomordentligt väl. Slående eld har ofta vid artilleriet kommit till användning.

Vid strid i skog försöka tyskarna ofta antända av fienden besatta skogsområden. Vid ett tillfälle iaktogs att patruller och enskilda karlar sändes ut för att med tillhjälp av en brännbar vätska antända ett skogsparti. Brandgranater för granatkastare /kaliber 8 cm/ användes även för att antända skog och bebyggelse.

Det tyska flyget ingriper i markstriderna med såväl bomber som kulsprutor, varvid största bombvikten i regel är 250 kg. Vid användande av kulsprutor mot skogsbryn flyga planen oftast längs dessa och skjuta vinkelrätt mot flygriktningen.

Samverkan mellan infanteri och flyg är vid de tyska förbanden baserad på radio och fungerar klanderfritt.

Förhuggningar på ett djup av 30 m hava ofta på ett effektivt sätt visat sig kunna hejda såväl de tyska pansarbilarnas som det tyska infanteriets framryckning.

Rätt avskrivet intygar:

Expoff.